

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม หลวงตาท่านบอกว่า คนไม่มีวาสนาไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ พระพุทธศาสนานี้สำคัญมาก สำคัญจนครูบาอาจารย์ของเรา คูสิ หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านเล่าให้ฟังเองว่า ท่านไปอยู่ที่ไหนนะ ท่านจะไม่ยอมนั่งกับพื้นเลยถ้าพื้นนั้นมีหนังสือวางอยู่ หนังสือจะภาษาใดก็แล้วแต่ สื่อธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ หลวงปู่มั่นท่านให้ยกสูงขึ้นไป

แต่เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูดกับหลวงตา เวลาหลวงตาไปหาท่าน หลวงตาจบมามา ท่านบอก มหา เรียนถึงมามา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอดมาก เทิดไถ่ศรัทธาไว้ แล้วเชิดชูบูชาไว้ไง แต่ในการประพฤติปฏิบัติต้องเก็บใส่ลิ้นชักในสมองไว้ แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา ถ้ามันออกมา เวลาประพฤติปฏิบัติมันจะเตะมันจะถีบกัน คือมันจะขัดแย้งความรู้ของเราก่อน แล้วกิเลสมันยึดมันถ้อมมัน มันจะขัดแย้งกับพื้นฐานที่เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาด้วยความไม่รู้ของเรา ด้วยคนหนา ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แต่อวดรู้ว่าได้ศึกษามา ความอวดรู้อันนั้นนะมันตอบโจทย์แล้ว ท่านถึงบอกว่า เวลาจะประพฤติปฏิบัติต้องเอาสิ่งนี้ใส่ในสมองลิ้นชักไว้ แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา เราต้องปฏิบัติแบบคนไม่รู้ คนที่ไม่รู้ คนที่ยังไม่เห็นสิ่งใดเลย เวลาทำสิ่งใดขึ้นมามันจะเป็นความจริงกับใจดวงนั้นขึ้นมาๆ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาอยู่โคนต้นโพธิ์นั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียวเนาะ พระองค์เดียวเป็น สตฺถฺตา เทวมนฺตฺสฺสานํ สอน ๓ โลกธาตุ พระพุทธศาสนานี้สำคัญมาก สำคัญมาก สุดยอดมาก

เวลาสุดยอดมากนะ ครูบาอาจารย์ของเราท่านเคารพบูชาของท่านนะ เวลาพูดถึงอริยสัจจะความจริง เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ว่าการท่านเทศน์เรื่องอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ

มรรค เวลาเป็นความจริงๆ ขึ้นมานะ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ นี่ศาสนามัน อยู่ตรงนี้ ถ้าศาสนาอยู่ตรงนี้ มันฝังรากลึกมา

คุณติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เทศนาว่าการขึ้นมา ได้พระ เอหิภิกขุ บวชให้เอง สอนเอง เป็นพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการต่อไป พระอรหันต์มหาศาลเลย ศาสนา รุ่งเรืองมาก ศาสนารุ่งเรืองมาก มันคงมาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพบกับพระอรหันต์ ๖๑ องค์รวมทั้งท่าน “เธอ ทั้งหลายพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงอย่าไปช้อนทางกัน โลกเราร้อนนักๆ” พวก เรามีแต่ความทุกข์ มันเราร้อนในหัวใจนัก คนที่มีคุณธรรมในหัวใจจริงนั้นนะท่านจะมาโปรดเรา ท่านมาโปรดเรา สิ่งที่เราได้เสียสละ ได้ทำบุญกุศลอย่างนั้น มันได้บุญกุศลๆ ใด แล้วมันเชิดชู บูชามา ศาสนานี้มันคงมาก จนพระมีการศึกษาๆ มหาวิทยาลัยนาลันทา เขาเผาหมดเลย ไปศึกษา ศึกษามันเรื่องของพระไป เรื่องของพระ เรื่องการศึกษา เรื่องการค้นคว้าไป มันตัดขาดจากสังคม ไปไป

เวลาสังคม สังคมบริษัท ๔ “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราจะไม่ เข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่มีอนิพพาน” ท่านเผยแผ่อยู่ ๔๕ ปีนะ จนมันคงในหัวใจของอริยสาวก ในพระพุทธศาสนามันมันคงมาๆ “มารเอ๋ย บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน”

นี่นิพพานไป เวลาไป ๒,๐๐๐ กว่าปีมา เวลาบวชมา พระมาจากไหน พระก็มาจากลูก ชาวบ้าน เวลากราบพระๆ ก็กราบลูกชาวบ้าน ให้อัลกุชาวบ้านมันอยู่ที่บ้าน เวลาบวชมา อุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่บ้าน มันเป็นพระ เป็นพระโดยสมมุติ เป็นพระโดยความสมบูรณ์ เวลากราบพระก็ กราบถึงพระ กราบถึงพระไปกราบถึงลูกชาวบ้านไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาบวชพระๆ มาแล้ว บวชมาจากไหน ก็มาจากมนุษย์ มาจากคนนั้นนะ เวลาบวชมาแล้วมันก็มีหลากหลาย สิ่งที่มีหลากหลายมันก็มีวิถีภาวะแตกต่างกันไป เวลามา ศึกษาмаคั่นคว้ามันเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริงขึ้นมาไป เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน มาคั่นคว้ามของท่าน เห็นไหม ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ แล้ววิธีการดับทุกข์

ของท่าน วิธีการดับทุกข์ของท่าน เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำงานมั่นคงของท่าน ทุกคนก็เชื่อถือนั่นคงในพระพุทธศาสนา พอเชื่อถือนั่นคงในพระพุทธศาสนา เดียวนี้มันเลยกลายเป็นทุนนิยม บริโภคนิยม ถ้าพระไหนที่ไม่เป็นขุนนาง พระไหนไม่มีบริษัทบริวาร พระองค์นั้นไม่มีคุณธรรม พระองค์ไหนมีบริษัทบริวาร พระองค์ไหนมีคนล้อมหน้าล้อมหลัง พระองค์นั้นจะมีคุณธรรม อย่างนั้นหรือ นักการเมืองมันก็มี นักการเมืองมันมีอบส่วนตัวมันด้วย ไปไหนมันล้อมหน้าล้อมหลังทั้งนั้นนะ มันจะเป็นคุณธรรมมาจากไหน

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ของท่านในป่าในเขา ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ถ้าคนมีความจริงๆ มันต้องมีความจริงคุณธรรมในใจอันนั้น ถ้ามีความจริงคุณธรรมในใจอันนั้น สังฆกรรมอันนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ ธรรมมันเหนือโลกๆ ใจ

คำว่า “เหนือโลก” เหนือทุกข์ เหนือเหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ในหัวใจอันนั้น ถ้ามันเหนือนั้น เหนืออย่างไรละ เหนือมันต้องมีการกระทำ การกระทำอย่างนี้ ถ้ามีการกระทำอย่างนี้มันไม่เหลวแหลก ความเหลวแหลกๆ มันได้แต่เปลือก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านแสดงยมกปาฏิหาริย์ บอกไม่ให้ทำๆ พระโมคคัลลานะจะแสดงแทน ทุกคนจะแสดงแทน ไม่ให้ทำ พวกภคทัสถ์ก็บอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บัญญัติเอง บอกว่าห้ามแสดงฤทธิ์แสดงเดช

ห้ามแสดงฤทธิ์แสดงเดช แต่อันนี้มันเจ้าลัทธิต่างๆ เขาเหยี่ยหยัน เขายะเหยี่ยถากถาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเราจะแสดงเอง แล้วเราแสดงเองขึ้นมา เวลาแสดงของท่านขึ้นมา พวกฆราวาสก็บอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บัญญัติธรรมวินัยแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงได้อย่างไร

เราเป็นเจ้าของสวน เราเป็นเจ้าของสวนนะ เราก็สามารถเก็บผลไม้ในสวนนั้นกินได้ นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นผู้ที่บัญญัติเอง บัญญัตินี้ไม่ให้พวกที่เหลวแหลกมันมาทำนอกถุ่นอกทาง ที่ความเป็นจริงๆ ความเป็นจริงเพื่อความเป็นประโยชน์ เพื่อความเป็นประโยชน์ในคุณประโยชน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แสดงยมกปาฏิหาริย์เสร็จแล้วขึ้นไปโปรดพระมารดาบนดุสิตนุณะ นี่ถ้ามันเป็นความจริง เป็นความจริงตั้งแต่หัวใจ ความจริงตลอดทางใจ

ถ้ามันไม่เป็นความจริง ในการประพฤติปฏิบัติ แนวทางต่างๆ ขึ้นมา เราก็ปฏิบัติแนวทางนั้น ปฏิบัติขึ้นมามันก็ออกไปนอกแนวทาง คุณ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้วแตกออกเป็น ๑๘ นิกาย แตกออกเป็น ๑๘ นิกายเพราะมันเป็นความเห็นคุณพิณใจ แตกเป็น ๑๘ นิกายแล้วมันทำจริงหรือไม่ทำจริง ถ้าทำจริงขึ้นมามันก็เป็นสัจจะความจริงภายในเข้ามาให้ได้ ถ้าสัจจะความจริงภายในได้ มันก็อยู่ที่จิตนิสัย ถ้าจิตนิสัยมันเป็นความจริง ความจริงเป็นความจริง พระพุทธศาสนามหัศจรรย์มาก มหัศจรรย์ที่ไหนละ

มหัศจรรย์ สิ่งที่สัมผัสธรรมได้ สัมผัสธรรมได้คือหัวใจเท่านั้น สิ่งที่ย่างอื่นมันเป็นส่วนประกอบ ศาสนบุคคล ศาสนวัตถุ ศาสนพิธี ศาสนพิธีนี้วัฒนธรรมทั้งนั้นนะ วัฒนธรรมทั้งนั้นมันก็ดึงาม ดึงามสำหรับประชาชน ดึงามสำหรับวัฒนธรรม สำหรับสังคม

แล้วสังคมขึ้นมาแล้ว ใครที่เข้ามาวัดมาวแล้ว ฟังธรรมแล้วๆ เราอยากได้ความจริง เราอยากได้สัมผัสธรรม หัวใจของเราๆ มาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเพื่ออะไร เพื่อค้นคว้าหาใจของตน ค้นคว้าหาหัวใจของตนเพราะเหตุใด เพราะใจเท่านั้นที่สัมผัสธรรมได้ ใจเท่านั้นที่มันสุข มันทุกข์ ถ้ามันสุขมันทุกข์ มันสุขมันทุกข์ตามความเป็นจริง

เวลาสุขทางโลกๆ มันสุขด้วยอามิสทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามันสุขความจริง สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา ระงับเพราะเหตุใด ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาของท่าน ท่านทำเพราะเหตุใด สิ่งนี้มันอยู่ที่สงบสงัด สัปบายะ ๔ สัปบายะ คนที่ทำงานเขายังต้องการความสงบเลย คนทำงานของเขา เขาต้องการสถานที่ทำงานของเขา ใ้ที่นี่เราค้นหาหัวใจของเราๆ

เวลาไอ้พวก ๑๘ มงกุฏมันก็เข้าป่าไป เข้าป่าไปก็ไปสำรวจว่ามันอยู่ในป่า ในป่าอย่างนั้นนะ พวกชาวป่า พวกชาวไทยภูเขา เขาก็อยู่ป่า เวลาอยู่ป่าๆ สัตว์ป่ามันก็อยู่ป่า การว่าไปอยู่ป่าๆ มันไม่ใช่ว่าอยู่ป่าต้องอยู่ป่าอย่างเถรตรงใจ คำว่า “ไปอยู่ป่าๆ” ของเรา เราหลบหลีกไปเอง

เราทุกข์เรายากนะ เราทำมาหากินของเรา เราต้องการความมั่นคงของชีวิต ความมั่นคงของชีวิต สิ่งใดเราหากมาก็เพื่อเอาไว้ใช้เวลาเกษียณ ชีวิตเราต้องมีปัจจัยตลอดชีวิตไป เวลาพระบวชมาแล้ว พระบวชมาแล้วมันมั่นคงในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ชาวพุทธๆ ประเพณีของชาวพุทธก็อยากตัดบาตร อยากทำบุญทั้งนั้นนะ พระเราภิกขาจารย์ๆ อาหาร ปัจจัย ๔

มันมีอยู่แล้วไง ถ้ามีอยู่แล้ว เราไม่บิณฑบาตเสียเอง บิณฑบาตมาแล้วเราฉันท่น้อย บิณฑบาตมาแล้วเราแบ่งปัน ไม่ใช่ว่ามันไม่มีไง มันมี แต่เรามีสติมีปัญญาของเรา เพื่ออะไร

เวลานั่งสัปหงกโง่งวง เวลาทำขึ้นไปแล้วมันไม่ได้ผล เวลามันจะได้ผลขึ้นมา มันก็อดนอนผ่อนอาหาร อดนอนผ่อนอาหารเพื่ออะไร เพื่อตัดทอนกิเลสไง เวลาที่มีความทุกข์ความยาก มีความโกรธในหัวใจ เราจะบรรเทามันอย่างไร ถ้าเราบรรเทามันไม่ได้ สิ่งใดถ้าไปเสริมมัน คุณติ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านบอกเลย กองไฟถ้าสูมเอาแต่สูมฟืนใส่เข้าไปในกองไฟ มันไม่มีวันดับหรอก มีวิธีเดียวเท่านั้นแหละ ชักฟืนออก ไฟมันจะดับได้ต้องชักฟืนออก ทีนี้ชักฟืนออกนี่ไง นี่ก็เหมือนกัน กิเลสมันจะเบาบางลงได้ด้วยการบั่นทอนมัน ด้วยการบั่นทอน

เวลาเราบั่นทอน เราจะบั่นทอนกิเลส เวลาเราแสวงหามาเป็นทรัพย์สมบัติของเราละ เวลาเป็นทรัพย์สมบัติของเรา เวลาบาปบุญคุณโทษ เราไม่รู้ไม่เห็น นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราจะได้อริยทรัพย์ๆ ขึ้นมา มันเกิดมาจากไหน เห็นไหม คุณติ เกิดมาจากไหน ละเท่าไร ได้เท่านั้น ละอะไรไม่ได้เลย มีแต่กฏฐิมานะจะก้าวเข้ามาเป็นของเราทั้งหมด มันจะละอะไรนั่นนะ

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านละ ท่านเสียสละตั้งแต่ภายนอก ภายนอกขึ้นมาแล้ว เพราะภายนอกมันตระหนี่ไง อยากดัง อยากใหญ่ อยากมีชื่อเสียง อยากให้เขานับหน้าถือตา ความอยากอยากทั้งนั้นนะ ไปกว้านมาว่าจะมาเป็นของเรา แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านไปอยู่ป่า อยู่คนเดียว ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็น เวลามันทุกข์มันยากนะ หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้าใครเห็นตอนที่เราปฏิบัติอยู่ ๕ ปี สละชีวิตทั้งนั้น เวลาท่านทุกข์ท่านยากของท่านอยู่คนเดียวไม่มีใครเห็น เวลาออกมามีชื่อเสียง ทุกคนนี้แหม! ล้อมหน้าล้อมหลัง ถ้าล้อมหน้าล้อมหลังอย่างนั้นมันจะมีเวลาปฏิบัติไหม ล้อมหน้าล้อมหลังมันเป็นภาระใหม่ ล้อมหน้าล้อมหลังเป็นกังวลใหม่

คุณติ ในประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านอยู่ป่า แม่ชีของหลวงปู่พรหมที่ไปหาท่าน ๓-๔ องค์ ไปกับแม่หลวงปู่มั่น ไปถึงท่านเป็นกังวล ผู้ที่ปฏิบัติก็อยากหาครูบาอาจารย์ หาผู้ชี้แนะ เวลาไปหาท่าน เสือมันเยอะ พอเสือมันเยอะ ให้ชาวบ้านมา ไปขัดห้างไว้บนต้นไม้ แล้วกลางคืนก็ให้อยู่บนต้นไม้ นะ ถ้ากลางคืน ห้ามลงมาเด็ดขาด ให้อยู่บนต้นไม้ นั้น แล้วพระเราก็อยู่โคนไม้ หลวงปู่มั่นท่านก็อยู่อย่างนั้น ท่านใช้บาร์มีของท่านคุ้มครองดูแลไง สุดท้ายท่านบอกว่า ไปเถอะไปเถอะมันเป็นกังวล ไปเถอะคือให้กลับ ให้คนไปส่ง ไปส่งให้ไปอยู่ข้างนอกใจ ถ้าไปอยู่นั้น เสือมันเอาไปกินๆ นะ

นี่ไง เวลาละ ใครละมากเท่าไร ใต้เท่านั้น นี่สละชีวิต เวลาเขาประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเราท่านสละชีวิต ใ้ฉันไม่อย่างนั้นนะ เสือในกรง ไปเที่ยวสวนสัตว์ เสือเยอะเยอะ เสืออย่างนั้นมันเสือประโยชน์อะไร ใ้ฉันผิดศีล เสือมันกิน เวลามันผิดบาปขึ้นมาฉันนะ

ศีลธรรมมันจะคุ้มครอง คนที่อยู่ป่าอยู่เขา ศีลสำคัญมาก ถ้าศีลสำคัญมาก เราอยู่ในป่าในเขา ศีลมันสำคัญของมัน นี่พูดถึงว่าเวลาป่าคงคิบนะ เดียวนี้มันเป็นอุทยานแห่งชาติ มันมีเจ้าหน้าที่ดูแล มันก็เบาบางลงไปนะ

นี่พูดถึงเวลาจะประพฤติปฏิบัติ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา ถ้าเอาจริงเอาจังขึ้นมา พระพุทธศาสนา แก่นของมันอยู่ที่นี้ แก่นของมันคือหัวใจ หัวใจที่สัมผัสธรรม หัวใจที่มีคุณธรรม ถ้าหัวใจไม่มีคุณธรรม ศีล ๕ นี่ไง ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ แล้วก็บอกชาวพุทธถือศีลๆ ทำไมมันปลิ้นปล้อนขนาดนั้น

เวลาแซร์ลูกโซ่ๆ เห็นแล้วน่าสงสารมาก โคนกันทั้งนั้น แล้วอย่างว่าคนอยากมีอาชีพ คนอยากจะมีผลตอบแทน พออยากมีผลตอบแทนขึ้นมาที่ด้วยความดีอยู่ดีภาวะโดยไม่มีสติปัญญา ยังคิด เห็นเขาว่ามันได้ประโยชน์ๆ เอากับเขา

ถ้ามันมีสติมีปัญญามันเข้ามาตรงนี้ไง เวลาอุทฺทิกวะมันอ่อนแอ ถ้าอุทฺทิกวะมันจะแข็ง มันแข็งขึ้นที่ไหน เจริญงอกงามขึ้นที่นี้ไง ฟังธรรมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนประจำให้มีสติ ให้มีสติขึ้นมา ให้มีปัญญา ถ้ามีปัญญาขึ้นมา คนก็เหมือนคน เราก็ปรารถนาความสุขเกลียดความทุกข์ทั้งนั้น เขาก็ปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งนั้น แต่เวลาคนที่หยาบซ่ามันก็จะหาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น จะหาความสุขจากคนอ่อนแอ เวลาคนอ่อนแอขึ้นมา ก็เสนอผลประโยชน์ๆ แล้วก็เอาแต่ผลประโยชน์ ใ้ของเรา เรามีแต่เสียดสละ มีแต่โอบอุ้ม มีแต่ดูแล ใครตกทุกข์ได้ยาก ใครมีอะไร เราจะช่วยเหลือเจือจาน

นี่จิตใจมันไม่เหมือนกันๆ เพราะจิตใจไม่เหมือนกัน เวลาการปฏิบัติก็ไม่เหมือนกัน เวลาปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ถ้ามันสงบ มันมีปัญญาก็แตกต่างกัน ความแตกต่างกันนะ มันต้องแตกต่างกัน โดยจริตนิสัย

แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริงๆ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ นี่หลักของศาสนา ศาสนามันแก้ทุกข์แก้ยาก ใ้ฉันไม่อย่างนั้นนะ จะอยากร่ำอยากรวย อยากร่ำอยากรวยมันก็

เป็นอามิสนะ สิ่งที่เป็นอามิส ใ้ฉันมันอยู่ที่อำนาจวาสนา อยู่ที่การกระทำมา ถ้าเขาทำของเขา มา พระสิวลี พระที่มีลาภมากในพระพุทธศาสนา เวลาพระอรหันต์สมัยพุทธกาล จำชื่อไม่ได้ ทุกตะ เจ็ญใจนั้นนะ ไม่เคยฉันข้าวอ่อมเลย เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

เวลาเป็นพระอรหันต์เป็นพระอรหันต์ด้วยทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ แต่ อำนาจวาสนาของคนมันไม่เหมือนกัน ถ้าอำนาจวาสนาของคนไม่เหมือนกัน แต่ถ้าเป็นพระ อรหันต์แล้วมันเกิดวิมุตติสุข มันจะมีความทุกข์ความยากอะไรเข้ามาในหัวใจนั้น แต่เรามอง ภายนอก มองรูปแบบ มองความเป็นอยู่ ถ้าอย่างนี้เราก็บอกได้ว่าไอ้คนที่ขาดแคลนก็ต้องทุกข์กว่า แต่ถ้าเขามีคุณธรรมในหัวใจ เขาขาดแคลน แต่หัวใจเขาเบิกบาน หัวใจเขาชุ่มชื้น มันจะมาทุกข์ ตรงไหน

ถ้าทางโลกเราๆ อยากร่ำอยากรวยก็ต้องรวยๆ รวยขึ้นมา รวยขึ้นมาด้วยสุจริต แบบพระสื วลี รวยขึ้นมาด้วยอะไร เพราะว่าเขามององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าทำไมพระสิวลีเป็น อย่างนั้น

ในอดีตชาติ เวลาเขาจะทำบุญ เขาจะเจริญพระสิวลี ชาติใดภพใดก็แล้วแต่ ให้เป็นหัวหน้า ให้เป็นประธาน หัวหน้าประธานเป็นผู้นำ เป็นผู้ออกมากที่สุด นี่ท่านทำของท่านมาอย่างนั้นทุก ภพทุกชาติๆ ท่านเสียสละของท่านมา ท่านทำของท่านมา ถึงเวลาแล้วท่านมาเกิดชาติสุดท้ายเป็น พระสิวลี ท่านก็มีลาภสักการะมหาศาลของท่าน ใ้ฉันมันเป็นเรื่องที่ทำมา สิ่งที่ทำมา แต่ถ้าเป็น ความจริงๆ ก็ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ใจ

เศรษฐีกุมพี่เวลามีเงินทองมหาศาล แต่มีความทุกข์ความยาก ยสะ “ที่นี่เดือดร้อนหนอ ที่นี่ ่วนวายหนอ” มีปราสาท ๓ หลังนะ “ที่นี่เดือดร้อนหนอ” มีปราสาท ๓ หลังนะ แต่มันบีบคั้น หัวใจมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ใ้ “ยสะมานี้ ที่นี่ไม่เดือดร้อน” โคนต้นไม้ ไม่เดือดร้อน โคนไม้อยู่ในป่า มีความร่มเย็นเป็นสุข ยสะมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเป็นพระโสดาบัน พ่อแม่ตามมา บังไว้ เทศน์ต่อไป พระยสะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา แล้ว มันเดือดร้อนอีกไหม เดือดร้อนอีกไหม

เราจะบอกว่า ถ้าเราทำแล้วด้วยอำนาจวาสนาบารมีของเราประสบความสำเร็จดังาม อันนั้นมันก็ชอบธรรม ถ้ามันจะขาดตกบกพร่อง ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราพิจารณาของเรา มันก็ชอบธรรมในใจของเรา ไม่ต้องเดือดร้อน ธรรมะเป็นอย่างนี้ ธรรมะเยียวยาหัวใจ ธรรมะเยียวยาเราไม่ให้เราทุกข์เรายาก

ถ้ามันมีมาโดยสุจริต โดยสังฆธรรม โดยความเป็นจริง อันนี้ก็สาธุ เรามีสติปัญญามันถึงจะเป็นอย่างนั้น ถ้ามันจะขาดแคลน มันจะเป็นอย่างไร เราก็พยายามแก้ไขของเรา ทุกคนไม่ยากจนตรอกหอรอก ไม่มีใครอยากจนตรอกจนมุมทั้งนั้นนะ ทุกคนก็อยากมั่งมีศรีสุข ทุกคนก็อยากประสบความสำเร็จ แต่ถ้ามันประสบความสำเร็จด้วยสติด้วยปัญญาของเรา ด้วยความสุจริต ด้วยความเป็นธรรม อย่าให้ไปสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมา ถ้าสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมา เวลาเราจนตรอกของเรา เราก็จะหาทางออกของเรา หาทางออกของเรา มันก็ไปสร้างเวรสร้างกรรม

พระปฏิบัติ ถ้าพิจารณาของเราไปแล้ว ละสังโยชน์ไปแล้ว ไม่สัลลพตปรามาส ไม่ลูบคลำยอมตายทั้งนั้นนะ ถ้าจะผิดศีล ขอให้ตาย ให้ยิงทิ้งเลย ให้ฆ่าเลย ให้ฆ่าไปเลย ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นธรรมๆ เวลาหลงตาท่านพูดประจำ ถ้าเขาจะตัดคอ มันก็ได้แต่มีคผ่านเนื้อและกระดูกนั้นไปเท่านั้น สัมผัสหัวใจดวงนั้นไม่ได้ นี่เวลามีคุณธรรม มีคนพยายามจะทำร้าย มีคนพยายามจะทำลาย ท่านไม่สนเลย จะตายเมื่อไหร่ก็ได้ จะอย่างไรก็ได้ จะอยู่ที่ใด จะไปที่ใด เราไม่เดือดร้อนเลย ไอ้คนทำมันจะเดือดร้อน ไอ้คนทำทำไม่ได้มันก็วางแผน คิดแล้วปวดหัว ไอ้ทำไปแล้วมันก็จะได้บาปได้กรรม ไอ้คนโดนทำเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างไรก็ได้ ได้ทั้งนั้นเลย เพราะเขามีคุณธรรมในใจๆ

พระพุทธศาสนา เราจะบอกคุณธรรม พระพุทธศาสนา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับวิธีการดับทุกข์ ถ้าใครมีสติปัญญาเห็นธรรมอันนั้น คุณธรรมนี้สุดยอดมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม กราบธรรมที่นี้ไง

เราจะบอกว่า พระพุทธศาสนาเราประเสริฐมาก แต่พวกเราหูตามีดมัว ไปเห็นอะไรในสภาพแวดล้อมว่าเป็นแก่นๆ ถ้าเป็นแก่นๆ เราอย่าเพิ่งเชื่อ กาลามสูตรนะ กาลามสูตร ไม่เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น ถ้าให้เชื่อเป็นสัจจะความจริง เชื่อผลการปฏิบัติ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ยังยืนยัน ทำดีต้องได้ดี ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ช้าหรือเร็วเท่านั้น

ฉะนั้น เวลาทำดีๆ ทำดีนะ คนพูดความจริง คนนั้นตาย ความจริงไม่เคยตาย แต่คนพูดตาย ถ้าคนพูดตาย คนนั้นต้องมีปัญญาไง เราควรพูดเมื่อไหร่ เราควรทำอย่างไรเพื่อประโยชน์กับเรา รักษาชีวิตนี้ไว้ๆ รักษาชีวิตนี้ไว้เพื่อโอกาส เพื่อได้สัมผัสธรรมๆ ใจ ถ้าได้สัมผัสธรรมความเป็นจริง สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี นี่หลักของศาสนา สิ่งแวดล้อม สภาวะความเป็นอยู่ของชีวิตนี้ มันเป็นผลของกรรม การกระทำ เราทำมาๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเตือนนะ เราภูมิใจมาก เพราะเราเป็นพระองค์หนึ่งที่โดนสังคมติเตียนเยอะมาก พูดอย่างนั้นเลย แต่ภูมิใจมาก ภูมิใจเพราะอ่านพระไตรปิฎก แล้วไปเจอพระพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก “ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอโดนโลกธรรม ๘ ทิ่มแทง เธออย่ากังวลใจ อย่าเสียใจ ให้ดูเราเป็นตัวอย่าง ให้ดูองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง”

ท่านบอกว่า “ใน ๓ โลกธาตุนี้ ไม่มีใครโดนกลั่นแกล้ง ตีฉิฉินินทาเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” แต่เวลาพวกเราศึกษา เราศึกษาแต่ผลประโยชน์ ศึกษาแต่คุณประโยชน์ ศึกษาแต่คุณงามความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่เคยศึกษาเลยว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดนพวกพราหมณ์กลั่นแกล้ง โดนเขาทำลาย โดนมาตลอด แต่ท่านยิ้มเลย แสดงยมกปาฏิหาริย์ก็เพราะปราบเขานั้นแหละ ปราบพวกมารนั้นแหละ ปราบพวกเปรตนั้นแหละ เวลาท่านทำของท่าน เห็นไหม

ฉะนั้น เวลาโดนสิ่งใดที่มันกระทบ เห็นไหม เราทำมา เราทำมา เราทำของเราเอง ถ้าเราไม่ทำ มันก็ไม่มีผลกระทบ ถ้าเราทำ มันมีผลกระทบ แต่จะสร้างอำนาจวาสนาบารมีหรือไม่ อยากเป็นบัณฑิตหรือไม่ อยากเป็นคนดีหรือไม่ อยากมีจุดยืน มีหลักการในหัวใจหรือไม่

คนมีจุดยืน มีหลักการเท่านั้น เวลาประพฤติปฏิบัติ เจอสิ่งใดทำกระทบกระเทือนแล้วมันไม่โยกไม่คลอน มันถึงมีโอกาสไปถึงที่สุดแห่งทุกขัง เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไป มีอะไรกระทบกระเทือน หลบหลีก เราพยายามถอยหนี เราไม่สู้สิ่งใดเลย ไม่มีจุดยืนเลย ไม่มีหลักการอะไรเลย อย่างนั้นหรือที่จะทรงธรรมทรงวินัย

หลวงตาท่านสอนประจำ คนจะทรงธรรมทรงวินัยต้องมีสติปัญญา ผู้ที่จะรักษาศาสนาต้องมีสติปัญญา คนไม่มีปัญญารักษาศาสนาไม่ได้ เพราะศาสนานี้เป็นนามธรรม สิ่งใดจะถูกต้องอย่างไร ๑๘ มงกุฏทั้งนั้น พูดไปเอาแต่ผลประโยชน์เข้าปกเข้าห่อ ไม่เคยคิดถึงธรรมเลย

คนจะรักษาศาสนาได้ต้องมีสติมีปัญญา คนจะบรรลุนิพพานได้ต้องมีสติมีปัญญา เราถึงต้องฝึกหัดของเราให้มีสติมีปัญญา ยกวุฒิภาวะ ยกระดับหัวใจของเราให้สูงขึ้น ให้มั่นคงขึ้น ให้เป็นจุดยืนในใจของเรา เอวัง